

til den Tid, da man egentlig kunde tale om et frederiksborgsk Stutteri. Der er ikke nogen bestemt Hesterace, som kan kaldes den frederiksborgske Stutterirace, men der fandtes flere forskellige Stutterier, indeholdende meget forskellige Heste. Der var en Race, som vi endnu see Noget til, det var Mohrenkopperne, Graastimlerne. Det var vist en meget fortrinlig Hest; det var Rjøreheste, og blandede med andre Heste kunde de maaskee ogsaa blive jævnt gode Rideheste, uagtet de ikke svare til Nutidens Fordringer, thi det var en grov Hest, og den har man seet under Navnet Stutterihest, blandet med de ædlere Racer. Saa var der Tumlerne, som var en god Race, der gav skønne Rjøreheste og meget smukke store Rideheste, der kunde bære en stærk Mand; det var navnlig det Stutteri, Christian IV. holdt af, og som han gjorde saa meget for, men de nedstammede ikke alene fra orientalske Heste, de fremkom hovedsagelig ved engelske Heste, som Christian IV. havde rebet i England og syntes saa godt om, saa han lod endee engelske Hingste bringe her til Landet for at forbedre Racen. Dette var altsaa en fra Mohrenkopperne ganske forskjellig Race. Saa havde vi en rød Race; det var en meget ædel, skarp, temmelig høi Hest, ganske fortreffelig, men saa forskjellig fra de 2 andre, som Noget kan være. Saa havde man meget skønne ædle Skimler, hvoraf vi endnu see nogle enkelte her i Landet; dette var en Hest med meget orientalsk Blod. Saa havde vi det sorte Stutteri, som var kulsort; det var næsten udelukkende Rideheste, og meget blandet med spansk Blod. Det var en mindre Hesterace, med en meget skøn Reising, en meget smuk Bygning, og forsaavidt meget let at danne til Ridehest, som den var i Rigevægt af Naturen, og ikke behøvede at uddannes synderlig. Saa var der Kleppersstutterier med temmelig smaa Heste; endvidere det vilde eller forvildede Stutteri, som bleve meget kostbare, uagtet de vare smaa; det viste sig nemlig, at man af 100 Hopper af det vilde Stutteri ikke fik flere end 2 Føl vogne og gode, idet de nemlig gif ude hele Vinteren, hvor en stor Deel kom tilskade. — Jeg har nu tilladt mig at opholde det ærede Thing med at fortælle disse Sager, men det er kun for at gjøre opmærksom paa, at man

ikke kan tale om det frederiksborgske Stutteri som en Eenhed, thi det er det ikke. Man maa kjende de enkelte Racer og kunne bedømme, hvorvidt det enkelte Individ, som man nu vil benytte, er af en af disse forskellige Racer, eller om det er af blandet Race; i sidste Tilfælde har det som Tillægsdyr ringe Værd, i det første er det derimod meget værd. Da Stutteriet — jeg mener dette Stutteri med 5 forskellige Slags eller disse 5 forskellige Stutterier — for henved 30 Aar siden blev ophævet, efterat man overmaade nøie havde efterseet det og var kommen til det Resultat, at den ene Race var bleven saa blandet ind i den anden, saa at man ikke mere var istand til at tilveiebringe et ædelt Stod af hver enkelt af disse forskellige Racer, blev man enig om, at det var bedst at stille sig ved det Hele og søge at begynde noget Nyt. Nu vil jeg troe, at det maaskee var noget overilet, at man gjorde dette lige paa eengang, og det blev maaskee ogsaa fremkynnet ved det da begyndende Fuldblodsraferi, men i Principet var det rigtigt, thi naar man havde noget Blandet, som ikke duede noget, saa skulde man lade det gaae ud af Stutteriet og skaffe sig Noget istedetfor, som var reent, og som man vidste var godt. Det var Ideen, og den var forsaavidt god, men nu kom man til Udførelsen, og den var mindre heldig. Det var maaskee dengang ikke fuldt saa vanskeligt som nu, men dog altid meget vanskeligt at skaffe gode Fuldblodsheste, de vare meget dyre, derfor tog man tiltakke med ringere, de duede ikke, og dette havde til Følge, at Folk blev kjede af Fuldblodsheste og ikke vilde have dem. Da Folk derpaa ikke vilde have fine, men svære Heste, gif man over til at indføre de saakaldte Yorkshireheste. Der kom nu flere Svingninger frem og tilbage, men det vilde vare til i Overmorgen, dersom jeg vilde blive ved med alt dette. Disse Yorkshirehingste fik man nu ind i Landet, og det var bestemt forkeert, det tør jeg nu sige med en rolig Samvittighed, thi uagtet jeg som Veterinair er opdraget sammen med en Mand, der stod i Spidsen for det Hele og jeg ellers var meget enig med ham, saa kan jeg dog ikke nægte, at da disse Hingste kom her til Landet fra England, og jeg første Gang saae dem i Frederiksborg,